

dagssalen og fra en Del af Pressen ere disse Sager vandrede ind i Befolkningen. En Del af den staaer tvivlende, en anden Del tror paa Angrebene Berettigelse, og i snart sagt ethvert Hjem i Landet diskuteres og bedømmes de, og der vokser deraf i Befolkningen en Demoralisation op, der er højst beklagelig, da den angaar Spørgsmaalet om Forvaltningen af vort Lands øverste Administration. De mange — og mellem dem jeg selv —, der ikke kunne tænke os Muligheden af, at Beskyldninger af den Art, som jeg her har omtalt, kunde vise sig grundede, dersom de gjordes til Genstand for en saglig og upartisk Undersøgelse, kunne fuldt ud forstaa, at den højtærede Konseilspræsident ikke harkunnet tænke sig at yde Medvirkning til en saadan Undersøgelse. En Premierminister kan ikke foranledige eller tage Initiativ til, at der indledes en Undersøgelse mod en af Fagministrene, thi allerede et saadant Initiativ vilde i manges Øjne, og med Rette, være ensbetydende med, at den højtærede Konseilspræsident afsagde en Dom i den Sag, hvad man paa ingen Maade kunde tænke sig, at han vilde være medvirkende til. Hans Vægring i den Henseende kan derfor paa ingen Maade opfattes, som om den højtærede Konseilspræsident paa nogen Maade nu skulde være solidarisk i denne Sag. Men de, som ere utilbøjelige til at tro noget som helst slet om Justitsministeren, de, som vide at vurdere hans fremragende Evner og mange Kundskaber, og som sætte personlig Pris paa ham, de havde haabet og de havde ønsket, at han selv vilde fremsætte Fordring om, at alle derhen hørende Beskyldninger maatte blive undersøgte paa en hvilken som helst Maade, man maatte beslutte, medens han saa midlertidig fik overdraget Bestyrelsen af sit høje Embede til en af sine Kolleger for efter Undersøgelsens Slutning, forhaabentlig renset i Indlandets og renset i Udlandets Øjne, at gaa tilbage til sin Gerning. Dette er imidlertid ikke sket, og derfor har der til den stærke Følelse af Utryghed og Bekymring, som jeg nylig skildrede, nu føjet sig en Følelse af Beskæmmelse hos store Dele af vort Folk. Jeg vil slutte med Ønsket om, at vort Lands „Konsuler“, ligesom Konsulerne i det gamle Rom, i denne som i andre Henseender maa vide at tage Vare paa, at der ikke tilføjes Staten nogen Skade.

Finansministeren (Wilhelm Lassen):
Medens jeg selvfølgelig ikke tager Ordet

nu for at imødegaa de ærede Talere paa andre Punkter, finder jeg dog Anledning til at sige nogle Ord i Anledning af, hvad den ærede sidste Taler har sagt. Thi det skal ikke et eneste Øjeblik staa uimod sagt, naar det ærede Medlem ogsaa nu her har gjort sig til Talsmand for den ganske urigtige — for ikke at bruge stærkere Udtryk — Mening, at Danmarks Handelspolitik i de senere Aar har tenderet et bestemt Sted hen, har vist en bestemt Tendens henimod et bestemt Land og bort fra andre Lande. Jeg skal paa det bestemteste protestere derimod.

Det ærede Medlem omtalte navnlig i saa Henseende to Punkter, nemlig Stempelskatten og vort Forhold til Frankrig og Handelstraktatforhandlingerne med Tyskland. Det er jo de to Spørgsmaal, der sædvanlig paaberaabes. Det ærede Medlem sagde, at den Gang jeg forelagde Forslaget om Stempelskatten, som jeg tror det ærede Medlem betegnede som min Opfindelse, burde jeg vide og har jeg vidst, at det maatte fremkalde Misstemning i Frankrig. Nej, det burde jeg ikke vide, og det vidste jeg ikke. Først vil jeg gøre det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, som synes at have glemt det, opmærksom paa, at Stempelskatten paa spirituose Drikkevarer ikke er min Opfindelse, men at det Mindretal i Toldkommissionen, som repræsenterede de Anskuelse i Toldsager, jeg i det hele deler, udtrykkelig som Kompensation for en øjeblikkelig Toldnedgang havde gjort opmærksom paa en saadan Skat med en Motivering, som svarede til den, jeg har givet i Motiverne til Forslaget. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at jeg kunde ikke tro, at Frankrig vilde remonstrere derimod, thi jeg vidste, at Frankrig f. Eks. noterede svenske Værdipapirer, uagtet man i Sverige tog af Foustagevin — den væsentligste Del af den Vin, der føres ud fra Frankrig, er Foustagevin — en Afgift, som var større end den, man vilde komme til at betale, selv naar man lagde den her foreslaaede Toldafgift og Stempelafgift sammen. Ikke desto mindre har Frankrig ikke remonstreret derimod, men noterede vedblivende de svenske Værdipapirer. Endelig kunde jeg heller ikke tro det, fordi det dog syntes mig at være klart, at for Frankrig maatte det være adskilligt bedre, at den Afgift, der skal betales, opkræves som en indenlandsk Afgift, end som en Told ved Grænsen. Thi naar den opkræves som en indenlandsk Afgift, rammer den alle Forfalskninger, hele den